

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Αυτοί που πραγματικά δεν φοβούνται

Ο Σταύρος Τ δεν «γεννήθηκε 17 Νοέμβρη» αλλά εκπροσωπούσε ό,τι συμβόλιζε εκείνη η μέρα. Βασανίστηκε όσο λίγοι. Δεν μιλούσε ποτέ γι' αυτό. Ήταν εξαιρετικός στη δουλειά του. Υπερασπιζόταν τους αδύναμους, τους αδικημένους και έδινε μάχες για ένα κράτος δικαίου. Χωρίς κομματικές παρωπίδες. Εφυγε από τη ζωή πριν από μερικά χρόνια, αλλά άφησε στέρεη κληρονομιά.

Ο Γιώργος Π επίσης δεν «γεννήθηκε 17 Νοέμβρη», αλλά ήταν εκεί, είχε στήσει το ιατρείο που περιέθαλπε τις τραυματίες εκείνες ημέρες τους τραυματίες από τα επεισόδια. Σήμερα είναι μια γνώριμη φυσιογνωμία στις τηλεοπτικές μας οθόνες γιατί καταξιώθηκε, με το σπαθί του, στον τομέα του σε παγκόσμιο επίπεδο. Και αυτός ωστόσο δεν μιλάει ποτέ για «τότε».

Τους θαυμάζω αυτούς τους ανθρώπους για τη σεμνότητα και την ωριμότητά τους. Εξελίχθηκαν επαγγελματικά, χωρίς όμως να προδώσουν τις αρχές και τα ιδανικά τους. Κουβαλούσαν και κουβαλούν μέσα τους όλες τις εμπειρίες που πέρασαν χωρίς να έχουν κολλήσει στο παρελθόν. Δεν έβαζαν τη «στολή» τους κάθε χρόνο για να «παρελάσουν». Δεν έκαναν καριέρα τον αδιαμφισβήτητο πρωτισμό τους. Οχι πως δεν τους ενδιέφερε η πολιτική. Κάθε άλλο. Ήταν πάντοτε βαθύτατα πολιτικά όντα. Αιρετικά και με τσαγανό. Αλλά ποτέ οι πράξεις τού χτες δεν έγιναν άλλοθι για τον κυνισμό τού σήμερα.

Είναι πολλοί σαν αυτούς ανάμεσά μας, οι οποίοι κάνουν τη διαφορά στον τομέα

Ο Γιώργος Π επίσης δεν «γεννήθηκε 17 Νοέμβρη», αλλά ήταν εκεί, είχε στήσει το ιατρείο που περιέθαλπε τις τραυματίες εκείνες ημέρες τους τραυματίες από τα επεισόδια.

Σκίτσο τού Ηλία Μακρή στην «Καθημερινή»

τους. Ένα κοινό χαρακτηριστικό τους είναι πως δεν φοβούνται. Δεν τους τρόμαξε ο τραμπούκος που διέκοπε το μάθημα για να κάνει μια κομματική ανακοίνωση. Ούτε ακόμη τους έσκιαζε η αφισοκόλληση προκηρύξεων με τα πρόσωπά τους επειδή τόλμησαν να πουν ή να κάνουν κάτι που δεν άρεσε. Είχαν κρυφτεί για μήνες στην πραγματική παρανομία. Ήξεραν τι θα πει αστυνομικό καθεστώς ή βασανιστήρια. Δεν έπαιρναν τη μαμά τους όταν τα έβρισκαν δύσκολα. Το δήθεν «επαναστατικό» παιχνίδι των επαγγελματιών μπαχαλάκηδων, το οποίο βασι-

ζόταν στην ανοχή των φοβισμένων και φαύλων αρμοδίων, τους φαινόταν... χαζό.

Δυστυχώς, ελάχιστοι τέτοιοι άνθρωποι βρέθηκαν σε θέσεις ευθύνης, στα πανεπιστήμια ή στην πολιτική ζωή. Η κομματική καμαρίλα, οι ίντριγκες και οι συμβιβασμοί δεν ήταν του γούστου τους, όπως συχνά έλεγαν. Πρόσφεραν αθόρυβα εκεί όπου πίστευαν ότι θα κάνουν τη διαφορά. Και είμαι σίγουρος πως θα ήθελαν να καθίσουν να συζητήσουν με μερικά από τα παιδιά που έχουν πεισθεί ότι «γεννήθηκαν τη 17 Νοέμβρη». Και να τους μιλήσουν για τη «17 Νοέμβρη».

ΑΥΓΗ Θανάσης Καρτερός

Το «κοινό τους» κι εμείς

Έχουν κοινό. Μπορεί να ηχεί πένθιμα, ακόμα και δυσοίωνα, αλλά αν δεν το καταλάβουμε, δεν το παραδεχτούμε, δεν το κωνέψουμε, θα μιλάμε σε έναν κόσμο ιδεατό, για έναν κόσμο ιδεατό, με μια γλώσσα που δεν θα καταλαβαίνει. Διότι, δυστυχώς, πολλοί άνθρωποι είναι αλλού. Στην άκρη του στραβού γιαλού.

Έχει κοινό η εγκατάλειψη του Κουφοντίνα στα χέρια του θανάτου από τη συντεταγμένη Πολιτεία και τον εκλεγμένο πρωθυπουργό. Με τον πιο χυδαίο τρόπο, σε απευθείας μετάδοση από τα κανάλια που αξίζουν στους καταναλωτές των ειδήσεών τους. Με διαφημίσεις για τον Δρίτσα και τον Τσίπρα στα διαλείμματα, να πίνει και καμιά μπύρα ο τηλεθαυμαστής του νόμου και της τάξεως. Έχει κοινό η εγκατάσταση αστυνομικών δυνάμεων στα πανεπιστήμια. Το γεγονός ότι είναι απεχθής για κάθε δημοκρατικό άνθρωπο και βεβαίως για όσους φοιτητές και ακαδημαϊκούς θέλουν να μην είναι η ανησυχία,

Έχει κοινό η εγκατάλειψη του Κουφοντίνα στα χέρια του θανάτου από τη συντεταγμένη Πολιτεία και τον εκλεγμένο πρωθυπουργό.

η αμφισβήτηση, η διαμαρτυρία ποινικό αδίκημα και αιτία ξυλοφορτώματος, δεν σημαίνει και ότι δεν είναι ηδονικά αποδεκτή από όσους ονειρεύονται μια νεολαία σε βαθύ ύπνο. Έχει κοινό το ξύλο, το ξεβράκωμα, τα βασανιστήρια εν μέσω οδών από την αστυνομία του Μπτσοτάκη. Οι προσαγωγές κατά εκατοντάδες, οι συλλήψεις κατά δεκάδες, η διαφήμιση των αστυνομικών drownns, των ελικοπτέρων, των επελάσεων για την αναχαίτιση του «εχθρού». Η αστυνομική μαυρίλα που μας «προστατεύει» με τρακοσάρια από τη μαυρίλα του κορωνοϊού.

Έχει κοινό ο Χρυσοχοϊδης - δεν είναι τυχαίο ότι δημοσκοπείται δημοφιλέστατος. Έχει κοινό η Νικολάου - δεν είναι τυχαίο ότι τη βάζει μπροστά - μπροστά ο Μπτσοτάκης. Έχει κοινό η Μενδώνη - δεν είναι τυχαία, όχι μόνο η άνωθεν, αλλά και η διά υπογραφών προστασία της. Αφήστε που έχουν κοινό και ο Μπογδάνος, ο Πλεύρης, ο Μπάμπης, ο Λιγνάδης, ο Κούγιας.

Έχει κοινό το ημίφως των αναθέσεων, η δημαγωγία και ο λαϊκισμός των μπτσοτακιστών. Πολλούς που επωφελούνται από το κράτος - λάφυρο. Άλλους που αισθάνονται ιδιοκτήτες της πατρίδας κυκλωμένοι από καταπατιές. Τη μάζα που χειραγωγούν οι «παραδόσεις», το άγριο ράσο, η κυρίαρχη προπαγάνδα. Και αυτό το κοινό θέλει να συγκρατήσει εν μέσω πανδημίας, κρίσης και απογοήτευσης ο Μπτσοτάκης, με την εκστρατεία νόμος - τάξη και κρύψε - την - κομπίνια - πίσω - απ' - τον Κουφοντίνα.

Έχει κοινό, θα πείτε, και η δημοκρατία. Η πρόοδος. Ο ΣΥΡΙΖΑ. Μεγάλο μάλιστα. Σωστό. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα τους επιτρέψουμε να χειραγωγούν στο μίσος τον «δικό τους» κόσμο. Θα υποκλιθούμε στον δικασμό που καλλιεργούν. Διότι η Ιστορία λέει ότι η Αριστερά τα καταφέρνει όταν καταφέρνει να την ακούει και αυτός ο κόσμος. Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει, όχι μόνο να ξέρουμε τι λέμε, αλλά και πώς το λέμε...